

Kể từ khi ASEAN hay VIỆT NAM nói riêng, cần phải tỏ ra hay dựa vào luật pháp, là khi gì thì cần phải có chính nghĩa, để bù đắp ông Tàu, khi ông không làm được chuyện “la raison du plus fort est toujours la meilleure.”

THẨM LẬP ĐỊA VÀ VÙNG ĐỘC QUYỀN KINH TẾ

Theo Hiệp định Liên Hợp Quốc 1982 về Luật Biển, thì có 3 vùng: (1) thẩm lập địa địa chất (geological continental shelf) là vùng đáy biển từ lục địa ra đến mức nước sâu 1000 mét, hay quãng xa 200 hải lý, điểm nào thì trước thì chủ điểm này; (2) vùng kinh tế độc quyền (exclusive economic zone) tính từ lục địa ra đến 200 hải lý, trong đó có các quyền đánh cá, khai thác tài nguyên thiên nhiên ở đáy biển; (3) thẩm lập địa luật định (legal continental shelf) có thể rộng ra tới 350 hải lý, tùy theo kích thước của mép lục địa (continental margin), gồm, ngoài thẩm lập địa trên, hai phần khác là dốc lục địa (continental slope) và trỗi lục địa (continental rise), sau đó thì đáy biển tiếp xuống với sâu lòng biển.

Tổ hợp địa mà ra, không có thể đòi thẩm lập địa.

Không có vùng tranh chấp về thẩm lập địa giữa hai quốc gia duyên hải nếu thẩm lập địa của họ, tính từ lục địa của họ mà kéo ra khỏi, không có trùng khớp lên nhau. Nếu có trùng khớp về thẩm lập địa, thì hai bên phải thỏa thuận ngay giữa quy định, trước khi đưa ra Ủy Hội Quốc Tế về Ranh Giới và Thẩm Lập Địa, hay Tòa Án Quốc Tế về Luật Biển (1997).

Ranh giới thẩm lập địa (từ đất lục địa ra đến 200 hải lý hay ra đến độ sâu 1000 mét) và ranh giới vùng kinh tế độc quyền (từ đất lục địa ra đến 200 hải lý) là những kích thước đo đạc địa

đều, và tất cả rất rõ ràng, nếu không có sự trùng khớp của hai thẩm lệ của hay vùng kinh tế của những chuyên hội khác, thì lãnh vực quy định và lãnh hội cũng hiển nhiên, rõ ràng.

Đưa điếm Lô 148, nội tàu dò cáp Petro Vietnam bắt tàu Trung Quốc cắt dây, cách Đới Lãnh (tỉnh Phú Yên) 116 hải lý, và độ sâu 30 mét, và không có trong thẩm lệ của Trung Quốc hay những nào khác. Trung Quốc vi phạm chủ quyền Việt Nam, và thẩm lệ của và vùng quy định kinh tế, chiếu Luật Biển 1982.

BÁC BỒ ĐÔNG LÃI BÒ KHÔNG CÓ CĂN BÀN PHÁP LÝ

Trong hội nghị về tranh chấp biên giới biển (maritime boundary disputes) tại Houston, Texas ngày 21 tháng 4 năm 2010, do các hãng dầu Mỹ bỏ o tr, sau khi phái đoàn Việt Nam trình bày qua Hội Phó Chủ nhiệm Ủy ban Biên giới Nguyễn Hồng Thao và quan điếm xác nhận chủ quyền Việt Nam ở Biển Đông theo đường lối công tác hoà bình và nêu cao luật quốc tế, thì phái đoàn Trung Quốc nói về lập trường Trung Quốc về các hội đồng, rồi nói về Đông Lãi Bò, rằng khi hai nhà của của Trung Quốc và đường đó, không ai phải đi, và còn nói quá đáng là hội đồng cáo các hãng dầu khí Mỹ khi tại Biển Nam Trung Hoa (Biển Đông) thì phải tuân theo “luật Trung Quốc”. Với cách ngoi Mỹ gốc Việt ở Mỹ, chúng tôi thấy có nhiệm vụ lên tiếng trước lập trường của họ đó, vì chính ông chủ tịch và các luật sư và hãng dầu Mỹ “không nên” phải bác huỷ họ, vì họ đóng vai trò nhà trong hội nghị và cũng ngoi làm mất mặt đi của Trung Quốc để còn kinh doanh làm ăn bên Trung Quốc. Trước hết, chúng tôi yêu cầu ông chủ tịch phiên họp là luật sư Thomas Johnson của văn phòng Covington & Burling ở Hoa Thịnh Đốn (đã công nhận cho Việt Nam vào thời gian ông Võ Văn Kiệt là thủ tướng) xác nhận là đúng, cái ý kiến khi dầu chúng tôi nêu ra là một tranh chấp trên đường biển là phải theo Luật Biển 1982, trừ khi Luật đó không rõ thì áp dụng các quy tắc luật quốc tế truyền thống mà các quốc gia đã thi hành trong nhiều thế kỷ. Sau đó, chúng tôi đã bác bỏ lập trường Trung Quốc về các biện pháp chủ quyền và chủ quyền của Việt Nam ở các hội đồng. Vì lúc đó chủ tịch thời gian nói về một vài điếm, nên chúng tôi sẽ quíng điếm rõ hơn đây. Rồi chúng tôi cũng bác bỏ Đông Lãi Bò sau khi nêu ra là Luật quốc tế truyền thống cũng như Luật Biển 1982 không có điếm nào công nhận Đông Lãi Bò để xác nhận chủ quyền trên đường biển; không ngoi ng th, điếm 89 của Luật Biển 1982 nói tại “việc đòi chủ quyền trên đường biển là vô giá trị” (invalidity of claims of sovereignty over the high seas). Chúng tôi hỏi thêm: Liệu Hội đồng 7 của Mỹ có phải xin phép Trung Quốc mới đi qua khu vực Đông Lãi Bò hay không? Và liệu Tổng thống Mỹ liệu có thể nào không dám làm nhiệm vụ hiển nhiên là phải bên vực quyền lợi và sinh mạng ngoi Mỹ trên các dàn khoan dầu khí khi hợp tác khai thác chung với các nước Đông Nam Á trong khu vực Đông Lãi Bò hay không? Đới điếm Trung Quốc không trả lời.

Bác Kinh rất ít khi hay là không dám đưa ra chỉ tiêu về căn bản pháp lý của Đông Lãi Bò, mà

chúng xác nhận hàm hồ, là tất cả phần lớn Biển Đông, khoanh trong Đường Lưỡi Bò, là của Trung Quốc và “thời điểm sau” và vẽ ra trên bản đồ “mặt đường chu vi lãnh thổ và chủ quyền” thu tóm 80% Biển Đông, thu tóm cho Trung Quốc hầu như là tất cả mặt biển trong đó – biển nội địa, các đảo, đáy biển. Đường chu vi này đi xuyên qua các khu vực biển đang sẵn xu hướng ngay gần Sarawak, qua mặt biển biển Việt Nam đã khám phá, và chiếm mất phần lớn các khu Natuna có trữ lượng khí đốt của Indonêxia. Học giả Wain nói rằng “đường chu vi lãnh thổ và chủ quyền” này bỏ các chuyên gia địa lý và địa chính cho là quá lố lăng, có lẽ vì thế mà Bộ Kinh không muốn bàn công khai về nó. Ông Valencia thuộc East West Center (Hawaii), nay là Trung tâm Woodrow Wilson, nói là đường chu vi này chỉ có căn cứ gì trong luật quốc tế thời hiện đại. Nhà học giả Mã Lai và địa chính Hamzah ví cái sự đòi chủ quyền này như cái Mảnh Lành Giáo Hoàng lố lăng và nông nổi năm 1493 đem chia các địa chính trên trái đất ra cho hai nước Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha. Tiến sĩ Hui nghi ở Houston tháng 4, 2010 nói trên, cũng có luật gia Mã nói đùa là: Nếu Trung Quốc đòi chiếm địa chính ở Biển Đông bằng Đường Lưỡi Bò, thì Mã cũng sẽ có thể đòi hỏi Gulf of Mexico về cho mình, tất cả bờ biển quyền của Mexico và Cuba và các nước ở Trung Mã.

Và trong một loạt hội nghị ở Hà Nội và Sài Gòn sau tháng 4/2010, trong năm 2010 và 2011, các học giả ngoại quốc đã vẽ nên hai các địa điểm Tàu và Đường Lưỡi Bò nhô lên, hầu như không trừ địa điểm.